

Единъ день дѣдо Иванъ ми съобщи, че съ нѣкои голѣмци отъ сръбския Сенатъ нагласили работата за едно въстание въ Бѣлоградчишко, като се обѣщали тѣ, че ще ни набавятъ нежднитѣ пушки и барутъ. И нагласили, че дѣдо Иванъ съ единъ неговъ другаръ да заmine тайно прѣзъ границата въ Бѣлоградчишко, да приготви тамъ селенитѣ и други за въстанието. А мене заведе дѣдо Иванъ при единъ търговецъ тюфекчия (продавачъ на пушки) на Врачаръ (махала въ Бѣлградъ, гдѣто бѣше чаршията на тюфекчиитѣ). Разговаряхме ний дълго съ този търговецъ за разни въпроси по пушкитѣ и барутътъ. Дѣдо Иванъ му каза за заминуването си прѣзъ граница за извѣстната цѣль, и му прѣпоръча мене, какво че азъ оставамъ на негово мѣсто да работя и се споразумѣвамъ съ него за испращането пушкитѣ на границата.

Сърбитѣ отъ партията на Милоша Обреновича бѣха наредили съ този търговецъ, за да набави въпроснитѣ пушки, но какви пушки нито азъ нито дѣдо Иванъ разбирахме отъ качеството имъ, тѣ бѣха съ кремаци. Единъ день този търговецъ ме повика, да ида у дома му, че ще ми каже нѣщо. Като отидохъ, той ми съобщи, че сичко било готово, 200 пушки складирани въ сандъци съ барута имъ, и кола наети, само да му кажа кждѣ ще се пратятъ. Казахъ му, да идатъ въ Зайчаръ и тамъ да потърсятъ и съобщатъ на еди-кое лице по име, което ми бѣше казалъ дѣдо Иванъ; а послѣ нарѣдено е вече, какъ ще се пратятъ гдѣто трѣбва.

Слѣдъ една седмица, търговеца ми съобщи, че сръбската полиция уловила пушкитѣ и работата е много опасна за мене, защото кираджиитѣ указали, че азъ съмъ ги билъ испратилъ, т. е. нѣкой си Иванъ Касабовъ, ученикъ въ висшитѣ класове на бѣлградската гимназия. За това да се крия или да избѣгамъ отъ Бѣлградъ ще бжде най-добрѣ. Азъ бѣхъ записанъ въ гимназията Иванъ Христичъ (т. е. на баща ми на името), а прѣдъ този търговецъ бѣхъ си казалъ името Иванъ Касабовъ. Тър-